

Tretia časť anjelskej trilógie Strážca

Strážca

- v srdci -

Barbora Bartošová

Ich srdcia sa spoja v jedno. Vo veľkej vojne sa musí postaviť dobro proti zlu.

Tretia časť anjelskej trilógie Strážca

strážca

– v srdci –

Barbora Bartošová

*Ich srdcia sa spoja v jedno. Vo veľkej vojne sa musí
postaviť dobro proti zlu.*

Autorka: ©Barbora Bartošová
Korektúra: Katarína Ščigulinská
Obálka: © Peter Šefčík
Vydavateľstvo: ©Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: RH PRINT s. r. o., Košice
Rok vydania: 2022, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršových systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-423-6

mojim milovaným Rodičom

*Ani všetka temnota sveta
nemôže uhasiť svetlo jednej malej sviečky.*

(sv. František z Assisi)

ص

Kapitola 1

Alphiiský les žiaril jasným svetlom. Radosť, ktorá vychádzala z Ianna, prežarovala všetky tmavé miesta krajiny. Jeho šťastie napĺňalo vzduch okolo neho. Vyletel na modrú oblohu a jasom konkuroval vychádzajúcemu slnku. Šťastím bol celý bez seba. Nina bola v poriadku a bola v bezpečí. Mohol byť pri nej každú noc. Ria mu to schválila. Užíval si slnečné lúče na svojej tvári. Nevadili mu ani sivé mraky, ktoré rástli každým dňom na vzdialenej strane Alphie. Dnes si len chcel vychutnať pocit, moment, v ktorom sa vznášal ľahšie ako pierko. Po dlhom čase si mohol na pár chvíľ vydýchnuť. Vedel, že Nina sa vie ochrániť aj sama, ak to bude potrebné, a to vďaka svojej sile. Vychutnával si nebeský pokoj a svieži vzduch, ktorý ho obklopoval.

Mal chvíľu čas, preto sa rozhodol, že sa pôjde pozrieť na tie podivné mraky. Bolo to búrkové mračno, ktoré sa držalo iba na jednom úseku hranice. Nešlo mu do hlavy, prečo sa ešte nerozplynulo.

Iann prerazil husté sivé oblaky. Ťažký nehybný vzduch mu naplnil pľúca. Temná sila priam sálala zo zeme. Oblizovala mu krídla, akoby ho chcela zhltnúť. Potichu pristál medzi stromami. Počul nejaké hlasy, a tak sa schoval za hrubý kmeň. Keď hlasy odišli, nasledoval ich. To, čo videl, mu vyrazilo dych. Objavil skrytý tábor plný démonov rôznych postavení. Démoni boli roztrúsení po lese a dokonale ukrytí pod sivými mračnami. Nikoho z hraničiarov by nenapadlo prísť skontrolovať túto časť krajiny. Ak bol niekedy nejaký problém s démonmi, tak im to oznámili prastaré bytosti, ktoré žili v daných oblastiach. Iannovi napadlo jediné rozumné vysvetlenie a to, že bytosti z tejto strany lesa museli byť mŕtve, alebo ušli hlboko do zeme a boja

sa vyliezť von.

„Aha, koho to tu máme?“ zasmial sa démon za Iannovým chrbtom. Hraničiar cítil zlo, ktoré sa za ním zjavilo. Ani sa neobzrel za seba. Chytil zlatý meč, s ktorým chcel na démona zaútočiť, keď pocítil studený kov na svojom krku. „To by som ti neradil, anjelik,“ povedal démon a pevne držal svoju ostrú mačetu pri Iannovom krku. Kolenom kopol do anjela a prikázal mu, aby sa pohol dopredu.

Nemal na výber. Meč nechal zasunutý medzi krídlami, dvíhol ruky na znak kapitulácie a pohol sa smerom, ktorým mu démon prikázal. Po svojom boku zbadal, ako sa k démonovi, ktorý ho chytil, pridružil ešte jeden. Museli byť na stráži. Viedli ho ku hlavnému stanu, ktorý bol vybudovaný z hladkej kože nejakého zvieraťa. Vedel, že jeho jediná šanca na prežitie je pokúsiť sa oslobodiť ešte teraz. Keď sa dostane do stanu, živý z neho už neodíde. Buď teraz, alebo nikdy. Stromy mu poskytnú malú výhodu. Iann spomalil.

„Čo sa vlečieš?! Hýb sa!“ kričal démon.

Iannove krídla ožili. Bolo to veľmi rýchle. Jedno z krídel prudko buchlo do démona. Druhé krídlo sa vsunulo medzi ostrú mačetu, ktorú démon stále držal nebezpečne blízko anjelovho krku, aby zabránilo najhoršiemu. Hraničiar využil moment prekvapenia. Vytiahol spomedzi krídel meč a bodol ním nepripraveného démona priamo do brucha. Prepichol mu brnenie. Démon zavyl od bolesti. Zahnal sa na Ianna, no ten ho kopol do hrude. Démon sa zapotácal a spadol na svojho spoločníka, ktorý sa k nemu pripojil. Hraničiar bleskovo vyletel zo zeme, prešiel cez husté mraky na modrú oblohu. Bol si vedomý, že proti takej presile by nemal ani najmenšiu šancu. Ponáhlal sa za Riou a ostatnými hraničiarimi. Musel im povedať, čo objavil v Alphii. A ak sa Nina nemýlila, tak už vedel, čo si na nich Vanaheim pripravil.

Len čo vyletel na jasné nebo, z mračna sa vyrútili tri čierne gule, ktoré za sebou nechávali sivý dym. Pripadali mu ako kométy, len nežiarili svetlom, ale temnotou. Iann bol najrýchlejší

hraničiar v Alphii, ale mal čo robiť, aby ho čierne gule nechytli. Páperové krídla ho ešte nikdy nezradili. Konečne sa mu podarilo urobiť si malý náskok pred svojimi prenasledovateľmi. Za sebou videl iba sivý dym. Vydýchol si. Dúfal, že im ušiel, keď sa mu zrazu do krídel zamotala oceľová sieť, ktorú museli vystreliť tie gule. Nikto iný tam nebol. Veľká oceľová sieť bola pevná, zakončená malými pichľavými závažiami, ktoré sa Iannovi zabodli do tela. Skríkol od bolesti. Nebol schopný mávať krídlami. Rútil sa priamo do Alphiiského lesa.

Padal strmhlav dole. Naberal na rýchlosti, veľmi dobre si uvedomoval blížiaci sa koniec. Všetky jeho myšlienky patrili Nine. Iba jej. V duchu ďakoval Vyššej moci, že ju mohol spoznať, že jeho bytie dostalo skutočný zmysel. Ianna pred istou smrťou z pádu zachránili silné konáre stromov, ktoré stlmili jeho pád. Nemohol sa vôbec hýbať, a tak len dúfal, že dole pod ním nebudú kamene, ale mäkký mach. Už bol tesne nad zemou, keď narazil do niečoho tvrdého.

„Čo, do hromu, to má byť!“ zanaďával Ane, ktorého privalilo na zem Iannovo telo. Odvalil ho zo seba. „Iann?!“ starý hraničiar udivene hľadel na anjela, ktorého krídla aj telo boli zamotané v silnej sieti. Jeho telo bolo celé doškriabané od konárov stromov a doráňané od siete. Bol omráčený. „Iann?“ čupol si k nemu a pokúsil sa ho prebrať.

Iann otvoril oči. Po páde z výšky ho bolelo celé telo. „Buď na pozore, Ane...“ zašepkal s veľkou námahou, „démoni... sú blízko.“

Ane sa postavil a prehľadal očami oblohu nad sebou. Ak Ianna napadli démoni, nebudú ďaleko. Musel Ianna čím skôr vyslobodiť z tej siete, aby sa mohol brániť. Aj keď sa hraničiar rozdelili, nemohol ho tu len tak nechať, ako obetného baránka.

Po démonoch nebolo ani stopy. Obloha bola čistá a ani medzi stromami sa nič nehýbalo. Kľakol si k ležiacemu Iannovi a pomaly ho začal vyslobodzovať z jeho väzenia. Musel byť veľmi opatrný, lebo malé ostré závažia na konci siete boli zapichnuté v anjelovom tele. Anemu sa podarilo vyslobodiť jedno

krídlo, keď sa medzi stromami niečo pohlo.

Ane sa okamžite otočil. V oboch rukách zvieral ostré meče. „To som ja, Aurélia,“ ozvala sa mladá hraničiarka.

Anjel sklonil meče.

„Čo sa stalo?“ opýtala sa a prišla až k Anemu, „videla som niečo padať z neba, tak som to prišla skontrolovať.“

„Pomôž mi,“ povedal Ane a vrátil sa späť k Iannovi.

„Iann? Čo sa ti stalo?“

Iann sa opatrne posadil. „Na konci Alphie som objavil tábor plný démonov.“

„Čo?!“

„To oni ma napadli. Sú ukrytí pod tými sivými oblakmi,“ dychčal Iann.

„To nie je možné. Vedeli by sme predsa, že sa v Alphii usadili démoni,“ konštatoval Ane.

„Zase si konal na vlastnú päsť?“ opýtala sa Aurélia a vytrhla kovovú guľku z Iannovho chrbta. Ten sa od bolesti prehol a zastonal. Musel to predýchať, pretože aj keď závažia neboli jedovaté, spôsobovali neznesiteľnú bolesť.

„Ak mi neveríte, choďte sa presvedčiť na vlastné oči. No sami tam nechoďte.“

Anemu s Auréliou sa konečne podarilo vyslobodiť Ianna. Jeho krídla sa pomaly natiahli. Našťastie neboli vážne zranené. „Si schopný letu?“ opýtal sa Ane.

„Myslím, že áno,“ Iann vstával veľmi ťarbavo. Boleli ho všetky kosti v tele.

„Vráť sa k svojim.“

„Ďakujem za pomoc,“ sklonil hlavu pred starejším z Rady na znak vďaky.

„To, že som ti pomohol, neznamená, že vezmem späť svoj rozsudok voči tebe.“

„Ja viem.“ Iann si skontroloval páperové krídla a vzlietol tesne nad zem. Udržali ho. Opäť pristál so slovami: „Nepodceňujte to, čo sa skrýva pod mrakmi. Démoni sú tu, v Alphii.“ Potom znova vzlietol a ponáhlal sa za Riou. Tentokrát sa však

držal tesne nad korunami stromov. Nechcel riskovať ďalšie zostrelenie z oblohy.

Kapitola 2

Dvaja policajti stálej služby si práve objednali kávu v reštaurácii U *námorníka*, ktorá bola postavená na brehu jedného zo Zlatých jazier. Jazerá dostali názov podľa svetlo-hnedého piesku na jeho brehoch, ktorý sa v slnečných lúčoch ligotal ako zlato. Bolo príjemné počasie. Slnko bolo pod mrakom a teplý vzduch sa pomaly hýbal rôznymi smermi. Jazerom prešla podivná hmla. Nikto si nič podozrivé nevšimol.

Po pár minútach vtrhol do reštaurácie jeden bežec. „Rýchlo! Pod’te!“ kričal na policajtov. „Už som volal záchranku!“ bežec bol evidentne v šoku a panikáril.

Policajti nevedeli, o čo ide. „Prečo ste volali záchranku? Ste v poriadku?“

„Leží tam nejaká žena,“ bežec ukázal rukou k brehu jazera, „je s ňou moja priateľka. Je studená ako ľad a bledá. Strašne bledá.“

„Upokojte sa,“ policajti sa snažili dostať veci pod kontrolu. Hysterický výstup neznámeho chlapa im v ničom nepomáhal. „Ukážte nám, kde ste ju našli.“

„Pod’te! Ukážem vám.“

„Julo, ona dýcha!“ kričala žena oblečená v športovom drese a išla v ústrety svojmu priateľovi, za ktorým sa ponáhľali policajti.

„Ustúpte!“ jeden z policajtov sa naklonil nad ležiacu ženu a pretočil ju tak, aby jej videl do tváre. „Veď to je to stratené dievča,“ prekvapení policajti sa na seba pozreli a očami sa dohadovali, ako budú postupovať. Netušili, že práve tu nájdu hľadanú osobu.

„Kedy ste ju tu našli?“ opýtal sa stojaci policajt.

„Len pred chvíľou.“

„Ten únosca... Musí tu ešte byť,“ povedal stojaci policajt kolegovi.

„Zavolaj posilu. Vraveli ste, že záchranárov ste už volali?“

„Áno. Ešte predtým, ako som šiel po vás. Mali by tu byť každú chvíľu.“

V diaľke už bolo počuť zvuk sirény. Za krátku chvíľu neďaleko od nich zastavila sanitka, z ktorej rýchlo vystupovali záchranári a ponáhľali sa k nim. Jeden z policajtov odstúpil, aby mali zdravotníci voľnú cestu k ležiacej Nine.

„Dobrý deň. Čo tu máme?“ pozdravila sa mladá doktorka. Mala dobrý tím, nemusela povedať ani slovo a jej kolegovia začali Nine kontrolovať všetky životné funkcie.

Policajt stojaci pri doktorke si odkašľal a začal pomaly referovať: „Myslíme si, že ide o unesené dievča, Ninu. Dýcha, ale asi bude podchladená.“

„Nina, počuješ ma?“ opýtala sa doktorka, sklonila sa k nej a začala ju prezeráť, či nemá nejaké viditeľné zranenia.

Nina ju dobre počula, ale musela hrať toto divadlo. Musela sa nejako vrátiť späť do svojho života. V momente, keď sa ocitla na zemi, ľahla si do ešte studeného piesku a čakala, kým ju niekto objaví. Na jej šťastie ju našiel nejaký chlap so ženou, ktorí začali panikáriť. Hralo jej to do karát. Dúfala, že táto fraška sa rýchlo skončí, pretože sa triasla na celom tele. Bolo jej naozaj zima. Chudá a bledá bola tiež. Nina pomaly otvorila oči. Prešlo jej hlavou, že za tento výkon by mohla dostať Oskara. Tvárila sa, že sa preberá z bezvedomia.

„Nina, počuješ ma?“

„Áno. Kde to som?“ opýtala sa a chytila sa pritom za hlavu.

„Si pri Zlatých jazerách. Vieš, ako si sa sem dostala?“ vypytaval sa policajt.

„Hádam ju teraz nebudete vypočúvať,“ zahriakla ich doktorka.

„Chcem ísť domov,“ zašepkala.

„Páni policajti kontaktujú tvojich rodičov a ty zatiaľ pôjdeš s nami do nemocnice, kde ti spravíme všetky potrebné

vyšetrenia,“ hovorila doktorka presný postup nahlas, aby aj policajti vedeli, že teraz im nedovolí vypočúvať ju. „Berieme ju. Kontaktujte, prosím, rodinu. Je v poriadku. Je premrznutá a má slabší pulz, ale inak nevidím žiadne vážne zranenia. Dáme jej infúziu a potom je len vaša.“

Sanitka aj s Ninou odišla do najbližšej nemocnice, kde mala Nina počkať na svoju rodinu. Čakala ju ešte jedna veľká úloha. Musela si vymyslieť príbeh, ktorý by jej uverili aj policajti. Vymyslela si historku o dvoch únosoch, ktorí ju uniesli spreď vlakovkej stanice na východe krajiny. Dali ju do auta a viac si už nepamätá. Povie im, že od nej nič nechceli, len ju zatvorili do tmavej miestnosti a tam ju držali, kým ju opäť nehodili do auta a prebrala sa až na brehu jazera. Z myšlienok ju vytrhli zvuky krokov z chodby.

Ninina mama s otcom za päťami vtrhla do nemocničnej izby bez zaklopania. Vôbec ju nezaujímalo, že sú tam policajti a sestričky, chcela hlavne vedieť, v akom stave je jej dcéra. Jednoduchou ju musela vidieť. Musela sa na vlastné oči presvedčiť, že sa našlo jej dievčatko. Chcela si byť istá, že jej Ninka je doma. Keď videla Ninu ležať na posteli s vystretou rukou, v ktorej mala zavedenú kanylu, aby jej stiekla infúzia, od samej radosti sa rozplakala. Vzala si ju do náručia a bozkávala po vlasoch, akoby to bolo malé dievčatko, ktoré si udrelo koleno a treba ho upokojiť.

„Mami, som v poriadku,“ povedala Nina a mala slzy na krájkku. Myslela si, že mamu s otcom už nikdy neuvidí. Všetko si to uvedomila, keď bola zatvorená sama v tej odpornej Vanaheimovej čiernej diere.

„Ninka moja. Ninka. Tak sme sa o teba báli.“

Doktor prišiel do izby skontrolovať pacientku. Keď videl, aký rozruch spôsobila návšteva rodičov, povedal policajtom, aby ich odvedli na chodbu, aby si mohla Nina odpočinúť.

„Mňa od mojej dcéry nedostanete!“ vzbúrila sa Ninina matka, ktorá nemala ani najmenší záujem odísť z izby.

„Mami...“ Nina sa pokúsila vymaniť sa zo zovretia mamy, ale márne.

„V žiadnom prípade odtiaľto neodídeme. Ak niečo chcete, hovorte.“

Doktor aj policajti videli, že ich snaha je úplne zbytočná a vysvetľovať, že by si Nina mala odpočinúť, by bolo aj tak márne. Doktor si zavolať jej otca bokom, aby mu poskytol informácie o jej zdravotnom stave.

„Z fyzického hľadiska je úplne v poriadku a môže ísť domov. Na tele nemá žiadne modriny, odreniny, ani nič, čo by naznačovalo týranie.“

Otec si odkašľal a opýtal sa potichu, akoby sa bál odpovede na svoju otázku: „Bola aj zneužitá?“

„Nie. Zneužitá nebola. Nič tomu nenasvedčuje. Je len vyhľadovaná a podchladená. Pár dní v posteli, domáca strava a bude ako rybička.“

Doktor doslova videl, ako sa Nininmu otcovi uľavilo. „Ste si tým istý? Viete, manželka sa ma bude na to pýtať aspoň tisíckrát...“ Ninin otec sa pokúsil o vtip.

„Ako som už povedal, vaša dcéra je z fyzického hľadiska v poriadku. Ako je na tom psychicky, to vám už nepoviem, preto by som odporúčal aj psychologické vyšetrenie. Viete, pre dievča v jej veku to bola určite negatívna skúsenosť a mohlo by to u nej vyvolať veľké traumy. Bolo by dobré, ak by sa o tom s niekým porozprávala.“

„Dobre, vezmeme ju na to vyšetrenie.“

„Je to len moje odporúčanie.“

„Ďakujem vám.“ Ninin otec podal doktorovi ruku a rozlúčil sa s ním. Potom sa vrátil do nemocničnej izby, aby bol so svojimi dievčatami.

***

Vanaheim pokryl svojím tieňom všetky miesta na zemi, o ktorých si myslel, že by tam Nina mohla byť. Dobre vedel, že skôr či neskôr sa vráti aj domov. Jej túžba byť s rodinou bola veľká. Nina bola ľahko čitateľná. Bol presvedčený, že ak by aj

ostala v Alphii pod ochranou hraničiarov, bude chcieť nájsť aj ostatných ľudských strážcov a bude musieť ísť na zem. Do Holandska. A ak by sa jej z Alphie aj tak nechcelo, mal záložný plán, ako ju vylákať od Ianna. Zničí tých piatich označených strážcov. Získa ju späť za každú cenu.

Vanaheimova nálada sa zlepšila vo chvíli, keď pocítil Nininu stopu na zemi. Bola doma. Nemohol uveriť, že bola taká hlúpa a šla priamo domov. Mohlo jej napadnúť, že to bude prvé miesto, kde ju bude hľadať. „Vďaka za ľudskú hlúposť a naitivitu,“ povedal si Vanaheim so smiechom. Nadýchol sa. Cítil jej vôňu, jej chuť. Spomenul si na ich bozk a zatúžil po nej. Naprázdno prehltoľ. Už mu nestálo v ceste nič, čo by mu zabránilo vziať si ju späť do svojho paláca. Zmenil sa na čierny dym a preniesol sa na zem.